

Sygnatura akt XIIC 990/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 18 grudnia 2018r

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XII Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Ratajczak

Ławnicy: -----

Protokolant: po stażysty Marcin Szaroleta

po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2018r w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) Bank SA z siedzibą w W.

przeciwko **P. B.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 158.264,36zł (sto pięćdziesiąt osiem tysięcy dwieście sześćdziesiąt cztery zł 36/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2018r do dnia zapłaty

II. Kosztami postępowania obciąża pozwaną i wobec powyższego zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.074zł

III. Zasądza na rzecz radcy prawnego S. K. (1) pełniącego obowiązku kuratora dla nieznanej z miejsca pobytu P. B. kwotę 2160zł którą to kwotę wypłacić z zaliczki zapisanej pod nr C 2659/18

/-/SSO Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym z dnia 25 kwietnia 2018 roku (k. 1- 23) powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wniósł o orzeczeniem nakazem zapłaty, że pozwana ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 158.264,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 §2 kc liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz ustanowienie kuratora dla nieznanej z miejsca zamieszkania pozwanej.

Na wypadek skierowania sprawy do postępowania zwykłego bądź skutecznego wniesienia zarzutów powód wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwotę 158.264,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, o których mowa w art. 481 §2 kc liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz ustanowienie kuratora dla nieznanej z miejsca zamieszkania pozwanej.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 08 października 2013 roku zawarł z P. B. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Na podstawie umowy powód udostępnił pozwanej kwotę kredytu w wysokości 172.274,04 zł. Pozwana zobowiązała się do terminowej spłaty kredytu na rzecz powoda zgodnie z obowiązującym harmonogramem

spląt. W związku z brakiem dokonywania wpłat przez pozwaną, a tym samym niewywiązywania się z warunków umowy, przedmiotowa umowa została przez powoda wypowiedziana, a zobowiązanie pozwanej stało się w całości wymagalne. Powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia. Zarówno w terminie określonym w wezwaniu do zapłaty jak i w okresie do dnia wniesienia powództwa zadłużenie nie zostało uregulowane. Nadto uzasadniając wniosek o ustanowienie kuratora dla pozwanej powód wskazał, iż uzyskał informację, że pozwana nie posiada adresu zamieszkania na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

Zarządzeniem z dnia 30 maja 2018 roku (k. 25) Sąd przekazał sprawę do postępowania zwykłego.

Postanowieniem z dnia 06 lipca 2018 roku (k. 33) Sąd ustanowił dla nieznaney z miejsca pobytu P. B. ostatnio zamieszkałej (...)-(...) S., ul. (...) kuratora w osobie radcy prawnego S. K. (2) Radcy Prawnego S. K. (1), (...)-(...) P., ulica (...) celem reprezentowania pozwanej w sprawie z powództwa A. Bank o zapłatę.

W odpowiedzi na pozew z dnia 18 października 2018 roku (k. 52- 52v) kurator ustanowiony dla nieznaney z miejsca zamieszkania pozwanej wniósł, o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym wynagrodzenia kuratora według norm przepisanych.

W uzasadnieniu kurator podniósł nieważność przedmiotowej umowy z dnia 08 października 2013 roku z uwagi na jej niezgodność z powszechnie obowiązującym prawem w tym dyrektyw, zawarte są w niej klauzule abuzywne, naruszenie praw konsumenta, naruszenie norm współżycia społecznego i dobrych obyczajów, wprowadzenie w błąd oraz przerzucenie na konsumenta ryzyka związanego z wprowadzoną przez bank działalnością gospodarczą, nieprzestrzeganie przez bank standardów informacyjnych. Nadto zakwestionował fakt zawarcia umowy, udostępnienia środków pozwanej, istnienie długu, wysokość roszczenia, datę wymagalności roszczenia. Nadto zakwestionował dokumenty prywatne przedłożone przez stronę powodową. Również wskazał, że umowa zawiera klauzule niedozwolone. Kurator także wskazał, że powód nie wypowiedział pozwanej skutecznie umowy. Nadto wskazał iż nieznaczące opóźnienie w spłacie kredytu nie powinno się stać podstawą wypowiedzenia umowy.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymywały swoje stanowiska procesowe.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 października 2013 roku między (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., a P. B. została zwarta umowa kredytu gotówkowego nr (...). Na mocy umowy Bank przekazał pozwanej kwotę 172.274,04 zł, częściowo przeznaczoną na spłatę zobowiązań finansowych. Umowa została zawarta na okres od 08 października 2013 roku do 09 października 2023 roku. Pozwana zobowiązała się do spłaty udzielonego jej kredytu wraz z należnymi opłatami, prowizjami, odsetkami umownymi w 120 ratach kapitałowo odsetkowych, płatnych do 7 dnia każdego miesiąca z zastrzeżeniem, że termin płatności pierwszej raty przypada na dzień 07 listopada 2013 roku. Nadto w paragrafie 12 umowy zastrzeżono możliwość wypowiedzenia kredytu przez bank z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Dowód: Umowa kredytu gotówkowego nr (...) (k. 10- 11)

Na podstawie art. 492 paragraf 1 pkt 1 ksh doszło do połączenia (...) Bank Spółka Akcyjna z (...) bank (...) spółka Akcyjna. A. Bank Uchwałą z dnia 25 maja 2015 roku przejął (...) Bank (...) S.A.. Z dniem przejścia (...) Bank S.A. wszedł we wszystkie prawa i obowiązki (...) Bank (...) S.A..

Dowód: odpis pełny KRS nr (...) (k. 12- 20v)

Pozwana korzystała z kwoty kredytu, ale mimo obowiązującej umowy zaprzestała wywiązywać się z jej postanowień. Wobec braku terminowej spłaty rat powód pismem z dnia 05 maja 2017 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty wymagalnego zadłużenia, które na dzień 04 maja 2017 roku wynosiło 144.994,46 zł, w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania.

Dowód: Przesądowe wezwanie do zapłaty wraz z korespondencja (k. 5-6v)

Pozwana nie przystąpiła do spłaty zadłużenia i na dzień 25 kwietnia 2018 roku wynosiło 158.264,36 zł.

Dowód: wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 25 kwietnia 2018 roku nr (...)

Do momentu złożenia pozwu zobowiązanie nie zostało uregulowane.

Okoliczność bezsporna

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że żądanie powoda nie budzi wątpliwości co do zasady jak również co do wysokości.

Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 ustawy prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem, rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 kpc). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc), (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96).

W dalszej kolejności Sąd zważył, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc, art. 6 kc). Art. 6 kc określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne.

Według tych ogólnych norm na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Obowiązkiem powoda w przedmiotowej sprawie, wobec kwestionowania przez stronę pozwaną roszczenia co do zasady jak i wysokości, było zaprezentowanie materiału dowodowego, który pozwoliłby uwzględnić zgłoszone roszczenie.

W przedmiotowym postępowaniu powód przedłożył poświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię przedmiotowej umowy, której treść nie budziła zastrzeżeń Sądu. Z jej treści wynika całkowity koszt kredytu, zasady naliczania odsetek i jego spłaty.

Nadto powód przedłożył do akt wyciąg z ksiąg bankowych z dnia 25 kwietnia 2018 roku roku z którego wynika, iż na dzień sporządzenia dokumentu zadłużenie pozwanej wynosiło 158.264,36 zł.

Odnosząc się do stanowiska strony pozwanej tj. kwestionowania przez nią dokumentów prywatnych, które powód przedłożył jako dowód Sąd pragnie zważyć, iż dokument prywatny stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania. Co do zasady dokumenty prywatne korzystają przecież z domniemania autentyczności oraz że osoba, która podpisała dokument, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Domniemania te mogą zostać obalone. Tak więc choć z dokumentem prywatnym nie łączy się domniemanie zgodności z prawdą oświadczenia w nim zawartego, to nie przeszkadza, by sąd orzekający w ramach swobodnej oceny dowodów (art. 233 kpc) uznał treść dokumentu prywatnego za zgodną z rzeczywistym

stanem rzeczy. To oznacza, że wyciąg z ksiąg, rachunkowych banku, opatrzony stosownym podpisem podmiotu uprawnionego do działania za bank, jako dokument prywatny mógł dowodzić określonych faktów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19 stycznia 2017 roku, I ACa 782/16).

Ponadto zgodnie z art. 95 ustawy Prawo Bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 roku (Dz.U. Nr 140, poz. 939) księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

Sąd na podstawie złożonych dokumentów uznał, iż powód wykazał istnienie roszczenia oraz jego wysokość. Strona pozwana zaprezentowała jedynie swoje twierdzenia, w toku postępowania pozostawała bierna i nie zaprezentowała żadnego materiału dowodowego. Powód przedstawił dowody, na których Sąd się oparł ustalając stan faktyczny. Wobec czego ustalił, że strony łączyła umowa kredytu, na jej podstawie pozwanej zostały przekazane środki pieniężne do jej wyłącznej dyspozycji, jednak ta nie wywiązywała się z postanowień umowy i nie spłacała regularnie i terminowo istniejącego zobowiązania. Samo zaprzeczenie okolicznościom przytaczanym przez stronę powodową nie było wystarczające dla uwzględnienia stanowiska pozwanej i w efekcie oddalenia przedmiotowego powództwa.

Bank działa zgodnie z postanowieniami zawartej umowy, która określała, że w przypadku braku terminowej spłaty rat kredytu bank może wypowiedzieć umowę, a wówczas świadczenie stanie się wymagalne w całości. Mając na uwadze treść umowy kredytu pozwana z góry wiedziała kiedy i z jakich przyczyn może dojść do wypowiedzenia umowy. Nadto w ocenie Sądu nie można uznać też, że natychmiastowa wymagalność zobowiązania, którego spłata została pierwotnie rozłożona na wiele lat, godzi w zasady współżycia społecznego. Pozwana pozostaje dłużnikiem banku i to ona winna dokładać wszelkich starań o terminową i rzetelną regulację zobowiązania.

Zgodnie z art. 385¹ kc postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy zgodnie z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

W judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom kryje się wprowadzanie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję - na niekorzyść konsumenta - praw i obowiązków stron, wynikających z umowy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2006 r., I CSK 173/06, Lex nr 395247).

Strona pozwana podnosiła w treści odpowiedzi na pozew, że przedmiotowa umowa kredytu zawiera klauzule abuzywne. Jednakże nie wskazała precyzyjnie, których postanowień umowy dotyczą sformułowane zarzuty. Niemniej jednak w ocenie Sądu postanowienia przedmiotowej umowy nie ograniczają uprawnień pozwanej, nie są sprzeczne z dobrymi obyczajami ani też nie naruszają jej interesów. Sąd doszedł do przekonania, że zwarta umowa kredytu jest ważna, a wszystkie jej postanowienia są zgodne z prawem i należy je stosować.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie, dlatego zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 158.264,36 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2018 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach od zasądzonej należności głównej Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 kc, zgodnie z treścią przywołanego przepisu jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas

opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądził odsetki od dnia 25 kwietnia 2018 roku zgodnie z żądaniem pozwu.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i obciążył nimi pozwaną jako stronę przegrywającą proces. Na koszty postępowania składają się 1.979 zł tytułem opłaty od pozwu (k. 27), 5.935 zł tytułem uzupełniającej opłaty od pozwu (k. 39), 2.160 zł tytułem wynagrodzenia kuratora ustanowionego w sprawie, łącznie 10.074 zł. Niewykorzystana część zaliczki uiszczona przez powoda na poczet kosztów wynagrodzenia kuratora zostanie mu zwrócona bezpośrednio, dlatego Sąd do kosztów postępowania zaliczył wysokość rzeczywiście zasądzonego wynagrodzenia kuratora, a nie kwotę uiszczoną zaliczki.

O wynagrodzeniu ustanowionego w sprawie kuratora w osobie radcy prawnego S. K. (1) Sąd orzekł na podstawie §2 ust. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm.) w zw. z §1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej i zasądził kwotę 2.160 zł, którą nakazał wypłacić z zaliczki uiszczonej przez stronę powodową.

Mając na uwadze powyższe na podstawie powołanych przepisów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Hanna Ratajczak

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć kuratorowi;
3. Za 14 dni lub z apelacją.

P. dnia 5 lutego 2018 r.

SSO Hanna Ratajczak